

VAN TWEE KINDERTJES, DIE SLIEPEN IN DE STAL VAN BETHLEHEM

JOKE VAN KUIPERS

Ver hier vandaan in een zonnig land, dat Syrië heet, woonden een vader en een moeder. Ze hadden twee kindertjes: een zusje en een broertje. Hassan heette de kleine jongen en Fatmeh heette zijn zusje.

Ze woonden niet in een huis zoals jullie; dat zou ook wel heel moeilijk zijn geweest voor vader en moeder, want vader was een koopman en af en toe werd alles wat zij thuis hadden aan potten en pannen, dekens en kussens, op de kamelen geladen, omdat vader in een andere stad weer moest kopen en verkopen.

En hun huisje, dat namen ze ook mee, boven op de kameel. Dat waren twee grote, bruine tenten.

En zo hadden Hassan en Fatmeh nog nooit in een echt huis gewoond. Buiten de stad sloeg vader de bruine tenten op in het zand en daar werd het bedje gemaakt voor Fatmeh en haar broertje. En als vader klaar was met zijn werk, trokken ze weer door de woestijn naar een andere stad.

Fatmeh hield heel veel van haar kleine broertje. Zij was al een grote

meid, met lang zwart haar, dat los over haar schouder tjes hing en ze droeg altijd een snoer mooie kralen om haar hals. Ze had lang op dit kleine broertje gewacht en nu was hij bijna zo groot, dat hij met haar kon spelen.

Hij leerde ook lopen. Kruipen ging hem gemakkelijker af en hij speelde kiekeboe met zijn zusje rondom de tenten, die in het warme zand stonden. Maar af en toe probeerde Hassan ook te lopen. *Eens waagde hij zich voorzichtig naar buiten en stootte met zijn voetje tegen een houten tentpin.*

Daar ging hij en struikelde voorover in het zand. Fatmeh kwam aanrennen. Ze was juist bezig om voor moeder koren te malen, tussen twee platte stenen, maar zij liet alles staan om haar broertje te kunnen helpen. Zijn mondje zat vol zand, maar verder had hij zich geen pijn gedaan, want het zand is altijd warm en zacht.

Op zekere morgen is moeder al vroeg op. De kinderen liggen nog te slapen op hun matje, maar Fatmeh gaat rechtop zitten, als zij ziet, dat moeder alles aan het inpakken is.

De potten worden in elkaar gezet, de matten worden opgerold en vader en moeder pakken alles boven op de kamelen.

Twee kamelen hebben ze en dan nog wat geiten; die lopen er netjes achteraan. Soms worden ze gemolken en dan komt er lekkere, verse melk voor de kleine Hassan.

De kinderen begrijpen het al en worden vlug aangekleed. „Gaan we weer verder op, vader?” zegt Fatmeh. „Waar gaan wij heen?”

„We gaan naar een kleine stad in het Zuiden, naar Bethlehem.”

„Wat gaan wij daar doen, vader?”

„Daar gaan wij olie verkopen, en van het geld dat vader krijgt, kopen we vijgen en brood.”

„Ook iets voor mij, vader?”

„Voor mijn grote dochter een mooie, nieuwe sluier en voor mijn zoon een rood kapje, met een kwast er aan en een nieuw jasje.”

En dan gaan ze weg. De tent wordt opgevouwen en hoog boven op de ene kameel zit moeder met Fatmeh en Hassan. Vader loopt tussen de twee kamelen in. De geiten komen er achteraan.

De zon brandt heet op al dat zand. Af en toe mogen Fatmeh en Hassan eens drinken van de geitenmelk.

Er is zoveel te zien onderweg, want ze komen nu in een prachtig

land. Rode bloemen bloeien er en het koren staat rijp en geel op het land.

Er komt een herder langs en alle lammetjes dringen dicht om hem heen. Een is zeker moe en de herder draagt het, net zoals moeder Hassan weleens draagt.

Soms slaan ze 's nachts hun tent weer op en trekken dan de volgende dag verder. En eindelijk komen ze in Bethlehem.

Daar is het heel druk. De kamelen worden afgeladen en neergezet op een binnenplaats van de herberg, waar ze straks gaan slapen. En als vader al zijn boodschappen heeft gedaan, mogen moeder en de kinderen allemaal iets uitzoeken in de bazar.

Kijk, daar gaan ze weer naar huis. Moeder heeft een prachtige, nieuwe koperen ketting van vader gekregen, Hassan heeft zijn rode mutsje met het kwastje en een blauw gestreept jasje en Fatmeh heeft een dunne, witte sluier op haar donkere haar.

Maar wat zijn ze moe! De man van de herberg staat aan de deur. „De kamelen en de geiten slapen al,” zegt hij en vader roept: „Kijk, Fatmeh, er staat al een grote ster boven het huis.”

„Jullie zijn zo laat,” zegt de herbergier, „en we hebben haast geen plaats meer voor jullie. Er zijn zoveel mensen. Ik heb wat matten klaargelegd in de stal en de kindertjes kunnen wel in de grote beestenkrib, daar ligt vers hooi in.”

In de stal brandt een klein lichtje. De dieren staan daar goedig te kijken. Net als in die nacht, toen er een ander klein Kindeke in de stal geslapen heeft.

Aan dat Kindeke moet Fatmeh denken. Moeder heeft haar verteld, hoe lang, lang geleden in Bethlehem dat Kindeke geboren werd, dat ieder blij en gelukkig maakt: de Heer Jezus.

Hassan slaapt al bijna. Hij is nog zo klein. Hij kan dat mooie verhaal nog niet begrijpen.

Maar Fatmeh gaat rechtop in het hooi zitten.

„Moeder,” fluistert ze.

En dan heel zachtjes tegen moeders oor: „Ik vind het zo heerlijk, om vannacht te slapen in de stal van Bethlehem, want ik moet aldoor denken aan het Kindeke Jezus en ik denk, dat daarom de ster zo mooi en zo helder scheen!”

„Ja,” zegt moeder, „mijn twee kindertjes zullen wel rustig slapen in die stal van Bethlehem vannacht, want van boven uit de hemel ziet de Heer Jezus hen nu!”